

Kap (Philipp Petar Meidl)

Kap. Kap po kap... Prva ni ne klizi, kao da nestaje. Moja koža je upija žedno. Prva kap kiše na mom licu; tako dugo željena, tako dugo čekana, tako dugo očekivana! Zatvorenih očiju, opuštenoga tijela, zapljesnut olakšanjem, uživam u svakoj kapi kiše. Svu težinu svoga tijela, sve tegobe moje duše, sve je nestalo s prvom kapi kiše! Sreća! Osjećam sreću!

Kako da opišem sreću? Sreća je počela jednom kapi kiše i ne prestaje. Duga suša svud oko mene: livade su požutjele, pšenica prezrela i sitna, jabuke male, potoci skoro nestali. I zrak je suh: osjećam se kao riba na suhom. Već je danima, tjednima tako. Priča se o klimatskim promjenama, eto već dugo se o tome priča... I taj dojam da se o tome samo priča me ne napušta. Priča se o električnim vozilima, priča se o plaćanju klimatskoga poreza, priča se o kolektorima za sunčanu energiju. Doduše, ima ih sve više: kolektora, električnih vozila – mada mi tu mnoge točke nisu jasne. Ima naše Gradišće i vjetroelektrane – ulaže se i investira. Ali jezera presušuju. Veliki proizvođači ugljiko-dioksida se ne spominju. Ne naši! Oni tuđi, drugi, oni se spominju. Oni tamo u jugoistočnoj Europi ili oni u Kini. Mi, ovdje u suvremenoj, modernoj i naprednoj Europi, mi uopće ne proizvodimo ugljični dioksid, osim vozilima. Izgleda da cijela Europa nema tvornica: barem se meni tako čini. Znate li Vi možda nešto (o tome)? Možda svi tvornički pogoni već koriste energiju dobivenu iz alternativnih izvora!?! Nemoguće da sam to propustio... Oni drugi, tamo, odnekud... mi? Mi nismo krivi...

Koliko ljudi širom svijeta se u ovom trenutku, kao ja, raduje kiši? Koliko ljudi širom svijeta čeka kišu? Neki je čekaju mjesecima, neki godinama... Ljudi se nadaju ovim kapima, ovoj istoj mojoj sreći iz različitih razloga: neki trebaju jednostavno vodu da bi imali što piti, da prežive, da ne hodaju kilometrima s istrošenim kantama do već skoro presušenoga izvora ili bunara. Mnogi ljudi diljem ove naše kugle zemaljske čekaju ovu moju sreću da im kao anđeo dodirne žitarice i spasi njihovo jednogodišnje preživljavanje. Još više ljudi čeka ovu moju sreću, da

blagoslovi svoje životinje, koje se od žege, umora i nedostatka vode i kišnice bore za život. Ali mi nismo takvi. Kod nas toga nema. Mi pazimo na sve što je neophodno za očuvanje naše Majke Zemlje, za očuvanje čovječanstva!

Mi smo drugačiji! Mi svoj ugljični dioksid platimo i kupimo sebi čistu savjest. Da, pobogu, plaćamo. Plaćamo 2000 litara vode za jedan kilogram litija... Jedan kilogram avokada košta 1000 litara vode... jedan kilogram zelene salate 130 litara vode... Samo jedan problem imam: ne znam gdje i kod koga da naručim kap sreće, ovu kap, ovu kišu! Gdje da naručim ovo spasenje sljedeći put? Onda kada mi koža bude žedna, moje tijelo preteško, duša tegobna; gdje da naručim kišu? Aaa, trka je počela: kišni oblaci se proizvode! Narodi, čujte i počujte!!! Kišni oblaci 3+1 gratis! Iako netko sam ne može platiti, što se dešava onda? Kako plaćaju žedni, kako oni koji se bore da uzgoje par žitarica i prehrane svoje obitelji, kako plaćaju životinje?

Ali oni su daleko – njih ne vidimo... oni nisu mi... Mi, naše napredno društvo je drugačije. Naše društvo ima glavni i jedini cilj našu zajedničku majku, planet Zemlju, potrošiti... kao sapun... trošimo Zemlju kao sapun: topi se, nestaje... kao ova prva kap na mom licu.

557 riječi

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: slobodna tekstna vrst

Broj stranica: 2

Ljeto: 2022.

Škola: Savezna gimnazija Matrštof / BG/BRG Mattersburg

Učitelj: mag. Ivan Rotter, MA

Predala za datarnicu: mag.a Angelika Kornfeind